

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 70/2026-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B2-4T/119/2021 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 72/2024 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B2-4T/119/2021 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 72/2024.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/119/2021 zo 7. marca 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3To/53/2022 uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. júna 2022. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal bez právneho zastúpenia dovolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 7. septembra 2022. Opatrením okresného súdu zo 14. novembra 2022 bol sťažovateľovi ustanovený obhajca Mgr. Marek Para, a to z dôvodu povinnej obhajoby podľa § 38 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku

v spojení s § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Uznesením mestského súdu sp. zn. B2-4T/119/2021 zo 14. februára 2024 bol obhajca na vlastnú žiadosť z 22. mája 2023 oslobodený od povinnosti obhajovania sťažovateľa. Opatrením mestského súdu zo 14. februára 2024 bol sťažovateľovi ustanovený obhajca JUDr. Jaromír Šmátral, PhD., ktorý podal v mene sťažovateľa dovolanie v prospech sťažovateľa z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd dovolanie uznesením sp. zn. 4Tdo/72/2024 zo 14. októbra 2025 odmietol v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že v rámci dovolacieho konania bolo porušené jeho základné právo na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože o dovolaní doručenom na prvostupňový súd 7. septembra 2022 bolo rozhodnuté až 14. októbra 2025, teda po viac ako troch rokoch. Poukazuje na prietahy, ktoré boli spôsobené obhajcom Mgr. Marekom Parom, mestským súdom a najvyšším súdom. Zo spôsobu formulovania ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vzhliada existenciu prietáhov na strane ustanoveného obhajcu v jeho nečinnosti trvajúcej viac ako šesť mesiacov zavříšenej žiadosťou o oslobodenie od povinnosti obhajovania. Sťažovateľ poukazuje aj na nečinnosť mestského súdu, ktorý rozhodol o ustanovení nového obhajcu až 14. februára 2024. Rovnakým spôsobom upriamuje pozornosť na dátum vydania uznesenia o odmietnutí dovolania zo strany najvyššieho súdu (14. október 2025).

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nešpecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha. Sťažnosť teda neobsahuje žiadny návrh rozhodnutia.

5. Z dôvodu nemajetnosti odôvodnenej aktuálnym výkonom trestu odňatia slobody sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv postupom mestského súdu a postupom najvyššieho súdu, ktoré podľa názoru sťažovateľa nekonali bez zbytočných prietáhov.

7. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

8. Súčasne podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade mestským súdom a najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

9. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu

funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 299/2023, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Táto prax ústavného súdu bola odobrená aj Európskym súdom pre ľudské práva vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike (Obluk proti Slovensku z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 61, resp. Mazurek proti Slovensku z 3. 3. 2009, k sťažnosti č. 16970/05).

10. Zo sťažovateľom uvedených a ústavným súdom zo spisu zistených skutočností vyplýva, že mestský súd v napadnutom konaní ešte pred doručením ústavnej sťažnosti sťažovateľa predložil najvyššiemu súdu dovolanie sťažovateľa, pričom najvyšší súd následne rozhodol uznesením o odmietnutí dovolania. Zo spisu vyplýva, že predmetné uznesenie bolo mestskému súdu doručené 27. novembra 2025. Tým bol postup najvyššieho súdu a mestského súdu zavŕšený a bola odstránená právna neistota vo vzťahu k sťažovateľom podanému dovolaniu.

11. Ústavná sťažnosť zo 16. decembra 2025 smerujúca proti postupu mestského súdu a najvyššieho súdu, preto nie je objektívne spôsobilá naplniť svoj účel. Zásah do označeného práva v čase jej podania už nepretrvával. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

12. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

13. Z uvedeného ustanovenia vyplývajú tri podmienky, ktorých kumulatívne splnenie je potrebné na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak čo i len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

14. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu, či sú kumulatívne splnené už uvedené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

15. O zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti ide napríklad v prípade, ak nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená.

16. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (napr. II ÚS 141/2020, III. ÚS 588/2015).

17. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu